

Χρέος και εξοπλισμοί.Πως μας πούλησαν "σκουπίδια" για "χρυσάφι"! Απίστευτα στοιχεία

Δημοσιεύτηκε στις Τρίτη, 04 Σεπτεμβρίου 2012 22:05 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share 68 Tweet 7 Email 0 Share 107

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

Πολύ μεγάλη συζήτηση έγινε για την επιβάρυνση των εξοπλισμών που αγόρασε η Ελλάδα, στην υπόθεση του χρέους. Η συζήτηση ήταν πολύ έντονη στην αρχή της κρίσης, αλλά όσο ο χρόνος περνούσε τόσο ατονούσε. Δεν ήταν τυχαίο. Οι ευθύνες και των δύο πρώην μεγάλων κομμάτων ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, είναι κολοσσιαίες. Και πρέπει να επικεντρωθούν όχι μόνο στο κόστος των εξοπλισμών, αλλά στο τι και γιατί αγοράστηκε. Εκεί είναι το μεγάλο θέμα.

Μας πουλούσαν ότι ήθελαν να “ξεφορτωθούν” οι μεγάλες αμερικανικές και ευρωπαϊκές βιομηχανίες κι όχι ότι πραγματικά χρειαζόνταν οι Ελληνικές ΕΔ. Αυτό έκανε το διαρκές σκάνδαλο των εξοπλισμών ακόμη μεγαλύτερο.

Ο συνάδελφος Δημήτρης Μηλάκας στο βιβλίο του “Η απόρρητη ιστορία του Αιγαίου” καταγράφει με χαρακτηριστικό τρόπο και στοιχεία το “πάρτι” στο οποίο συμμετείχαν Έλληνες και ξένοι, με τον Έλληνα φορολογούμενο να καλείται να πληρώσει από το υστέρημά του δεκαεκατομμύρια, να φουσκώσουν το χρέος και τώρα πάλι οι φορολογούμενοι καλούνται να “αναλάβουν την ευθύνη”.

Πως έκαναν την Ελλάδα “σκουπιδότοπο εξοπλισμών”

Μια χαρακτηριστική σύνοψη του τρόπου δόμησης των ελληνικών εξοπλιστικών δαπανών τη χρωστάμε σε έναν εξ επαγγέλματος ειδικό επί του θέματος.

Ο πρώην αρχηγός ΓΕΣ, στρατηγός Κ. Παναγιωτάκης, ο οποίος καταθέτοντας στις 17.11.2008 ως μάρτυρας σε Εξεταστική Επιτροπή της Βουλής, που διερευνούσε τις προμήθειες εξοπλιστικών προγραμμάτων που έγιναν επί υπουργίας των Α. Τσοχατζόπουλου και Γ. Παπαντωνίου, είχε πει ότι η Ελλάδα επί πολλά χρόνια δεχόταν από τις ΗΠΑ ό,τι περίσσευε, αφού «παίρναμε οπλικά συστήματα τα οποία ήταν σάπια, με τις λεγόμενες βοήθειες και τα προγράμματα FMFΟ,τι περίσσευε μας δίνανε».

Η μονόπλευρη οδός προμήθειας ορισμένων οπλικών συστημάτων κυρίως από τους Αμερικανούς «μας δημιούργησε προβλήματα στις σχέσεις μας και στις επιχειρήσεις μας, αν κάναμε, με τους Τούρκους. Το ΝΑΤΟ μπορεί να μας κάνει παρεμβολές όποτε θέλει» συνέχισε ο στρατηγός Κ. Παναγιωτάκης και υπογράμμισε ότι η Ελλάδα διαθέτει ήδη αρκετά όπλα για το ΝΑΤΟ «Πρέπει κάποτε να κρατάμε και κάποια οπλικά συστήματα για τη δική μας την άμυνα, γιατί το ΝΑΤΟ, όταν κάνουμε πόλεμο με την Τουρκία, δεν θα μας βοηθήσει, όπως ξέρετε».

Μια χαρακτηριστική εικόνα αυτού που περιέγραψε παραστατικά ο στρατηγός Κ. Παναγιωτάκης είναι οι παρακάτω αγορές δισεκατομμυρίων, που δεν έχουν να κάνουν με την αμυντική θωράκιση της χώρας, αλλά εκπληρώνουν τις υποχρεώσεις της και τις εισφορές της έναντι του ΝΑΤΟ και της αμερικανικής -κατά κύριο λόγο- πολεμικής βιομηχανίας:

- Οι αντιαεροπορικοί - αντιβαλλιστικοί πύραυλοι PATRIOT έχουν ενταχθεί στον σχεδιασμό του συστήματος «αντιπυραυλικής προστασίας» των ΗΠΑ- ΝΑΤΟ.
- Οι πιο σύγχρονες φρεγάτες του ελληνικού Πολεμικού Ναυτικού είναι ανά πάσα στιγμή διαθέσιμες σε ΝΑΤΟϊκές επιχειρήσεις, όπως αυτές που πραγματοποιήθηκαν και πραγματοποιούνται στη Λιβύη, τη Σομαλία (αντιμετώπιση πειρατειάς), την Αν. Μεσόγειο (πόλεμος κατά της τρομοκρατίας).
- Τα ελληνικά ιπτάμενα ραντάρ διατέθηκαν στις πολεμικές επιχειρήσεις στη Λιβύη (Αερομεταφερόμενο Σύστημα Εγκαιρης Προειδοποίησης και Ελέγχου).
- Τα ελληνικά μαχητικά αεροσκάφη F-16, που έχουν πιστοποιηθεί από το ΝΑΤΟ για τη μεταφορά και ρίψη ατομικών βομβών και έχουν ενταχθεί στον πυρηνικό σχεδιασμό του ΝΑΤΟ.

Πολλά -πέρα πολλά- δισεκατομμύρια, εκτός από την κάλυψη αναγκών του ΝΑΤΟ, πετάχτηκαν απ' τις ελληνικές κυβερνήσεις για την αγορά εξοπλιστικών συστημάτων τα οποία παραμένουν ανενεργά, καθώς είτε βρίσκεται σε εκκρεμότητα η ολοκλήρωσή τους είτε έχουν διαπιστωθεί προβλήματα στην ποιότητα και τη χρησιμότητά τους. Τα παρακάτω παραδείγματα είναι χαρακτηριστικά:

- Η αγορά των υποβρυχίων T-214, που δώδεκα χρόνια μετά την...εσπευσμένη παραγγελία τους και αφού έχουν διατεθεί 2,3 δισ. ευρώ, το Πολεμικό Ναυτικό έχει παραλάβει (μέχρι το 2012) μόνο ένα σκάφος, το «Παπανικολής».
- Επίσης, η σύμβαση του 2002 για ανακατασκευή των τριών παλαιών υποβρυχίων T-209, το κόστος της οποίας άγγιξε το ποσό που θα κόστιζε η εξαρχής κατασκευή τους.
- Η αγορά 170 γερμανικών αρμάτων μάχης τύπου Leopard 2 HEI_, αξίας 1,7 δισ. ευρώ, τα οποία από την παραλαβή τους (2006) και μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές (Απρίλης του 2012) έμειναν χωρίς πυρομαχικά και οι επιχειρησιακές τους δυνατότητες εξαντλούνται σε παρελάσεις, ενώ ήδη συμπληρώνεται ο χρόνος κατά τον οποίο θα πρέπει να δοθούν και άλλα χρήματα προκειμένου να γίνει η αναβάθμισή τους!
- Η παρτίδα 50 μαχητικών F-16, που παραγγέλθηκαν εσπευσμένα... το έτος 2000, λίγο πριν από τις εκλογές, χωρίς στην αρχική παραγγελία να περιλαμβάνεται ο κινητήρας και το σύστημα αυτοπροστασίας, και για τα οποία χρειάστηκε να γίνει νέα συμπληρωματική σύμβαση με τους όρους των Αμερικανών πωλητών.
- Τα 5 αντιτορπικά τύπου Adams που ναυπηγήθηκαν στις ΗΠΑ το διάστημα 1960-1964 και τα έφερε ο Μητσοτάκης ως δώρο από την κυβέρνηση Μπους μετά το 1991, σε ηλικία 30 ετών, για να αποσυρθούν ύστερα από 10 χρόνια, αφού προηγουμένως «εκσυγχρονίστηκαν» με υψηλό κόστος («ο κούκος αηδόν», που είπαμε), χωρίς ποτέ να προσφέρουν πραγματική υπηρεσία στην αμυντική θωράκιση της χώρας.
- Τα 4 αερόστρωμα τύπου Zubr, από Ρωσία και Ουκρανία, που ποτέ δεν εντάχθηκαν επιχειρησιακά στο Πολεμικό Ναυτικό. Ολοκληρώνοντας την προσπάθεια σκιαγράφησης της «λογικής» και «πρακτικής» των ελληνικών εξοπλιστικών προμηθειών, η οποία έχει μετατρέψει τη χώρα σε αποθήκη -είτε ΝΑΤΟϊκού είτε άχρηστου για την άμυνα της υλικού-, θα ήταν μέγιστη παράλειψη από μέρους μας η απουσία της εξής επισήμανσης: Τα δισεκατομμύρια των εξοπλιστικών προμηθειών εξασφαλίζονται με πιστώσεις (δανεισμό). Οι μίζες, όμως, καταβάλλονται τοις μετρητοίς

Οι εξοπλιστικές δαπάνες και το χρέος

Έχοντας κατά νου την αλήθεια που περιέγραψε ο στρατηγός Παναγιωτάκης στην κατάθεση του στην ελληνική Βουλή, επιβάλλεται να ριζούμε μία ματιά στα αστρονομικά ποσά που δαπάνησε η χώρα την τελευταία τριακονταπενταετία σε εξοπλιστικά προγράμματα. Κάτι που επίσης δεν θα πρέπει να ξεχνάμε βλέποντας τα στοιχεία που θα ακολουθήσουν, είναι ότι το πρόσχημα και η δικαιολογία για τα δισεκατομμύρια που η χώρα δανείστηκε ήταν η αντιμετώπιση της «τουρκικής απειλής». Όμως, από όσα έχουμε ήδη αναφέρει κι από όσα ο στρατηγός Παναγιωτάκης κατέθεσε στη Βουλή, συνάγεται ότι η Ελλάδα δανείστηκε κολοσσιαία ποσά όχι τόσο για να προετοιμάσει την άμυνα της έναντι της Τουρκίας, όσο για να είναι το «καλύτερο παιδί» στο πλαίσιο του NATO και για να διακινήθουν τοις μετρητοίς οι μίζες προς κάποιους...

Και για να δώσουμε μία αίσθηση των οικονομικών μεγεθών για τα οποία γίνεται λόγος εδώ, αρκεί το εξής: Δεν είναι υπερβολή να υποστηρίξει κάποιος ότι το 1/3 από το ελληνικό (πριν από το κούρεμα) χρέος, προέρχεται από δάνεια για εισαγωγές εξοπλιστικών συστημάτων.

Κοιτώντας τους σχετικούς πίνακες του NATO, διαπιστώνει κανείς ότι η Ελλάδα είναι σταθερά στους 5 μεγαλύτερους εισαγωγείς όπλων στον κόσμο και, με βάση το πού κατευθύνονται οι οικονομικοί της πόροι τα τελευταία 35 χρόνια, μπορεί δίκαια να χαρακτηριστεί ως «μεγάλος ευεργέτης» των πολεμικών βιομηχανιών των ΗΠΑ, Γερμανίας και Γαλλίας.

Συνοπτικά, η Ελλάδα είναι η χώρα με τις μεγαλύτερες κατά κεφαλή στρατιωτικές δαπάνες (ποσοστό επί του ΑΕΠ) ανάμεσα στις χώρες -μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατέχει την τρίτη θέση στον αντίστοιχο δείκτη ανάμεσα στις χώρες - μέλη του NATO και βρισκόταν μέχρι το 2010 σταθερά στην πρώτη πεντάδα των μεγαλύτερων εισαγωγέων όπλων ανάμεσα σε όλες τις χώρες του κόσμου!

Σύμφωνα με τα στοιχεία των εκθέσεων του Διεθνούς Ινστιτούτου Στοκχόλμης για την Ειρήνη και τον Αφοπλισμό (SIPRI), η Ελλάδα για την περίοδο 1974-2010 (σε σταθερές τιμές έτους 1990) αγόρασε:

- από τις ΗΠΑ όπλα αξίας 15,5 δισ. δολαρίων,
- από τη Γερμανία όπλα αξίας 6,5 δισ. δολ.,
- από τη Γαλλία όπλα αξίας 4,1 δισ. δολ.,
- από την Ολλανδία όπλα αξίας 2,1 δισ. ευρώ,
- από τη Ρωσία όπλα αξίας 1 δισ. ευρώ,
- από την Ιταλία όπλα αξίας 879 εκατ. δολ.

Τα ποσά αυτά, σύμφωνα με μία διαφορετική ανάγνωση των στοιχείων του SIPRI, μας λένε ότι η Ελλάδα μετά το 1974 εισάγει σταθερά κατά μέσο όρο και σε ετήσια βάση:

- Το 3,74% των όπλων που εξάγουν παγκοσμίως οι ΗΠΑ!
- Το 9,64% των όπλων που εξάγει παγκοσμίως η Γερμανία
- Το 5,51% των όπλων που εξάγει παγκοσμίως η Γαλλία.

Αυτά τα στοιχεία δικαιολογούν απόλυτα τον ελληνικό τίτλο του μεγάλου ευεργέτη των πολεμικών βιομηχανιών ΗΠΑ, Γερμανίας, Γαλλίας, αν οι αγορές που έκανε στο διάστημα 1974-2010 διαβαστούν ως εξής:

- Η Ελλάδα αγόρασε από τις ΗΠΑ όπλα που αντιστοιχούν στο σύνολο της παραγωγής της αμερικανικής πολεμικής βιομηχανίας για διάστημα άνω των 16 μηνών!
- Η Ελλάδα κάθε δέκα χρόνια αγοράζει το σύνολο της ετήσιας παραγωγής της γερμανικής πολεμικής βιομηχανίας που προορίζεται για εξαγωγές!
- Η Ελλάδα το διάστημα 1974-2010 αγόρασε το σύνολο της παραγωγής περίπου δύο ετών της γαλλικής πολεμικής βιομηχανίας που προορίζεται για εξαγωγές!

Κάτι επίσης αξιοσημείωτο: Την εποχή της «ισχυρής Ελλάδας» του Κ. Σημίτη, την πενταετία 2001-2005, η χώρα ήταν πρώτη στην παγκόσμια κατάταξη στις εισαγωγές όπλων από τις ΗΠΑ και δέκατη στις εισαγωγές όπλων μεταξύ όλων των χωρών του κόσμου, κατέχοντας ως χώρα εισαγωγής το 4% της παγκόσμιας «πίτας» των εξαγωγών όπλων που γίνονται από όλες τις χώρες! Στη λίστα των παγκόσμιων «πρωταθλητών» στις εισαγωγές όπλων παρέμεινε η Ελλάδα και κατά το διάστημα που χρεο-κοπούσε! Έτσι, το διάστημα 2007-2010, την 1η θέση κατέχει η Ινδία (9,8 δισ. δολ.), τη 2η η Ν. Κορέα (5,6 δισ. δολ.), την 3η το Πακιστάν (5,3 δισ. δολ.), την 4η η Κίνα (4,8 δισ. δολ.) και την 5η θέση κατέχει η Ελλάδα (4,3 δισ. δολάρια). Ακολουθούν, κατά σειρά, οι χώρες Σιγκαπούρη, Αλγερία, ΗΠΑ, Αυστραλία, Μαλαισία, Αραβικά Εμιράτα, Τουρκία, Βενεζουέλα...

Είδαμε, νομίζουμε, ευκρινώς τον ελληνικό πρωταθλητισμό στον τομέα των εξοπλιστικών δαπανών, Ας δούμε τώρα -κατά το δυνατόν- τη σχέση αυτών των δαπανών ως προς το δημόσιο χρέος.

Στο τέλος του 2003, στην Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων της Βουλής, κατά τη συζήτηση του προϋπολογισμού του 2004, ο τότε υπουργός Οικονομίας Ν. Χριστοδουλάκης -προκειμένου να υποστηρίξει την άποψη ότι η Ελλάδα, αν αφαιρεθεί η ιδιαιτερότητα των αυξημένων δαπανών για εξοπλισμούς και δεν υπολογιστεί το χρέος των Ενόπλων Δυνάμεων, τότε εκπληρώνει τους δείκτες της ΟΝΕ για τα δημοσιονομικά μεγέθη και κυρίως αυτόν του δημόσιου χρέους ως ποσοστού του ΑΕΠ- παραδέχθηκε ότι: «τουλάχιστον 25 μονάδες του δημόσιου χρέους (δηλαδή το 1/4 του χρέους), οφείλονται στις δικαιολογημένες μεν, αλλά ιδιαίτερες αυξημένες αμυντικές δαπάνες της χώρας μας».

Οι υπολογισμοί που θα επιχειρήσουμε στη συνέχεια, έχοντας υπόψη και το εξοπλιστικό πάρτι που ακολούθησε από το 2004 μέχρι και το 2010 προφανώς, αναθεωρούν προς τα πάνω την εκτίμηση Χριστοδουλάκη. Μία πιο ρεαλιστική προσέγγιση είναι ότι ο δανεισμός για αγορές (ΝΑΤΟϊκών και άχρηστων, σύμφωνα με τον στρατηγό Παναγιωτάκη) όπλων, δημιούργησε κάτι περισσότερο από το 1/3 του χρέους της χώρας...

Σύμφωνα με στοιχεία που δημοσίευσε το 2010 το Διεθνές Ινστιτούτο το Στοκχόλμης για την Ειρήνη και τον Αφοπλισμό (SIPRI).

- Οι δαπάνες της Ελλάδας για εισαγωγές όπλων κατά την περίοδο που έγινε η συσσώρευση του σημερινού δημόσιου χρέους (1974-2010) ήταν της τάξης των 32 δισ. δολαρίων (σταθερές τιμές 1990). Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στο μισό ΑΕΠ (Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν) της ίδιας χρονιάς (1990), που ήταν 66,7 δισ. δολ.

- Τα τελευταία 36 χρόνια, υπήρξαν εισαγωγές όπλων στην Ελλάδα, προερχόμενων από ΗΠΑ, Γερμανία, Γαλλία, συνολικής αξίας ίσης σχεδόν με το μισό του μέσου ετήσιου ΑΕΠ της ίδιας περιόδου. Εδώ θα πρέπει να επαναλάβουμε ότι οι εξοπλιστικές δαπάνες χρηματοδοτούνται με δανεισμό και κατά συνέπεια τροφοδοτούν άμεσα το χρέος, όχι μόνο αυξάνοντας το κατά το ύψος του ποσού αυτών των δαπανών, αλλά κατά πολύ περισσότερο, καθώς συσσωρεύονται και οι τόκοι! Έπειτα από όλα αυτά ως λάβουμε υπόψη ότι:

- Το δημόσιο χρέος, έτσι όπως διαμορφώθηκε το 2010 (πριν από το κούρεμα) και με τη συσσώρευση τόκων επί τόκων, ξεπέρασε τα 330 δισ. ευρώ (143% ΑΕΠ. 2010).

- Το χρέος των 330 δισ. ευρώ αποτελείται από κεφάλαια και τόκους επί τόκων.

- Οι εισαγωγές όπλων χρηματοδοτούνται κυρίως από εξωτερικό δανεισμό, δηλαδή «χτίζουν» άμεσα το χρέος και μάλιστα είναι μακροχρόνιος δανεισμός, πράγμα που συμβάλλει κατά πολύ στη συσσώρευση των τόκων.

- Οι δαπάνες, όσα δηλαδή ξόδεψε η Ελλάδα για εισαγωγές όπλων μεταξύ 1974-2010, ισοδυναμούν με περίπου 32 δισ. δολάρια σε τιμές 1990, ποσό το οποίο αντιστοιχεί στο 50% ενός μέσου ετήσιου ΑΕΠ της Ελλάδας των τελευταίων δεκαετιών Αν προστεθούν και οι τόκοι στο κεφάλαιο αυτό (καθότι προέρχεται από δανεισμό), τότε ισοδυναμεί με κάτι πολύ παραπάνω από το 50% του μέσου ΑΕΠ της χώρας αυτήν την περίοδο.

Λαμβάνοντας λοιπόν υπόψη όλα αυτά, τότε το συμπέρασμα είναι πασιφανές και εύλογο: Ένα τεράστιο μέρος του δημόσιου χρέους προήλθε από τα δάνεια για τις δαπάνες για τις εισαγωγές όπλων και τους τόκους που αυτά δημιουργούν. Με βάση λοιπόν μετριοπαθείς υπολογισμούς, το ποσό των 32 δισ. δολαρίων (σταθερές τιμές έτους 1990), που έχει διατεθεί για εισαγωγές όπλων το διάστημα 1974-2010, αν υπολογιστεί με βάση τον πληθωρισμό, τις αλλαγές στις συναλλαγματικές ισοτιμίες αλλά και τους τόκους που πληρώνονται στα για την κάλυψη αυτών των αγορών, τότε προκύπτει πως ένα μεγάλο μέρος, πολύ πάνω από το 1/3 του συνολικού δημόσιου χρέους της Ελλάδας των 328,5 δισ. ευρώ (πριν από το κούρεμα), οφείλεται σε εισαγωγές όπλων.

Έπειτα από όλα αυτά τα ιλιγγιώδη ποσά που παραθέσαμε πιο πάνω και καθώς σήμερα η Ελλάδα αναζητά -για παράδειγμα- μέχρι και 300 εκατομμύρια ευρώ προκειμένου να μην περικόψει ακόμη περισσότερο το εισόδημα των χαμηλοσυνταξιούχων, κάποιες διευκρινίσεις είναι απαραίτητες:

1. Για τη χρεοκοπία της χώρας την αποκλειστική ευθύνη δεν έχουν οι εξοπλιστικές δαπάνες και μόνο.
2. Οι επενδύσεις στην αποτελεσματικότητα των αποτρεπτικών δυνατοτήτων της χώρας δεν είναι άσκοπες
3. Η προάσπιση των συμφερόντων της χώρας δεν μπορεί να εναποτεθεί στα φιλελληνικά αισθήματα «συμμάχων», εταίρων ή φίλων.
4. Η εποχή των εντάσεων και συγκρούσεων κάθε άλλο παρά έχει παρέλθει...

Απ όλα αυτά και από τον συσχετισμό των εξοπλιστικών δαπανών και του χρέους, το συμπέρασμα που συνάγεται είναι ότι η χώρα τα τελευταία 35 χρόνια ξόδεψε ασύστολα για την αγορά όπλων, χωρίς αυτή η κολοσσιαία

δαπάνη να πιάσει τόπο. Παρά την οικονομική αιμορραγία και την αύξηση του εξωτερικού χρέους, παρά το γεγονός ότι η Ελλάδα υπήρξε πρωταθλήτρια αγορών από το παζάρι της παγκόσμιας πολεμικής βιομηχανίας, δεν έχει κατοχυρώσει την απαραίτητη δύναμη αποτροπής. Ο λόγος αυτής της αποτυχίας είναι απλός και εύκολα κατανοητός σήμερα: Η χρεοκοπία μιας χώρας ουδέποτε περιωρίστηκε στο οικονομικό επίπεδο. Πριν από (ή παράλληλα με) την οικονομία, διαβρώνεται η πολιτική της τάξη. Εκεί λοιπόν, στην κυρίως αρχή τα τελευταία 35 χρόνια πολιτική τάξη, πρέπει να αναζητηθούν οι απαντήσεις και οι ευθύνες αυτής της μείζονος για τα συμφέροντα και την ασφάλεια της χώρας αποτυχίας στην εκπόνηση και εφαρμογή μιας στρατηγικής αποτροπής.

[Πηγή](#)